

CAMINS

Un amic i una amiga es van separar perquè es van enfadar, el noi era “pijo” sempre estava “que portó uns xandalls negres i tu no pots portar-los” ...

Però l'amiga volia ser una ninja. La noia va anar a la vila de l'aigua i el noi va anar a la vila de la boira baixa.

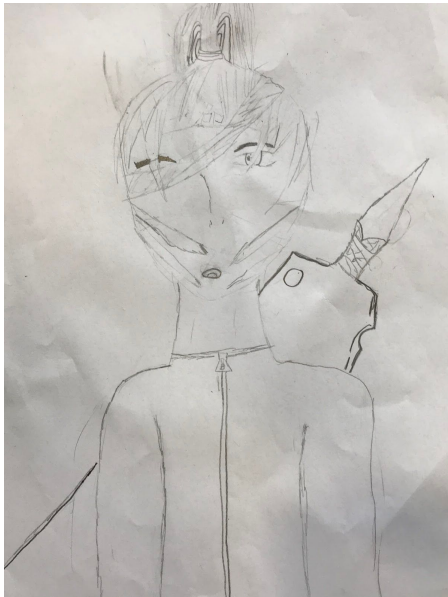
La noia s'entrenava per aturar el seu examic que es preparava un imperi per ell sol. Havia entès malament la vida, es pensava que els nois eren superiors a les noies. L'amiga, que estava a la vila de l'aigua, es pensava que els nois eren iguals que les noies.

Aquí, es van separar en dos camins: la noia volia la igualtat i el noi volia que els nois fossin millors que les noies.

La noia estava lluitant, mentre el noi estava al sofà posant lleis al seu imperi tot el sant dia, xulejant i fent ganyotes amoroses a les noies de l'imperi.

Un dia la noia estava en una missió i es va trobar cara a cara amb el seu examic, el noi va tenir la intenció de lluitar, però la noia li va dir que millor parlar-ho. **Van acordar que hi hauria igualtat...**

I conte contat i ja s'ha acabat.

Aitor
Teo
Ferran

EL MASCLISME

Un dia, en un poble hi havia un senyor que volia tenir un fill, però va tenir una filla i com que no la volia la va abandonar.

El rei del poble la va trobar i la va adoptar. Després de molt temps, la noia es va fer gran i el rei la maltractava, l'obligava a rentar els plats, la roba, a fer el menjar .... El rei no feia res, només estava al sofà mirant com la noia treballa sense parar.

Al cap d'un temps, el seu pare va anar al castell per veure com estava. La noia estava destrossada de tant treballar. El pare va parlar amb el rei i li va dir que també treballés, perquè sinó s'enduria la seva filla altre cop. El rei li va fer cas. Per assegurar que el rei feia el que van acordar, el pare es va quedar a viure al castell. A partir d'aquell dia no van tornar a maltractar la noia, el pare i el rei del poble van treballar com la noia.

Áxel Fernández
Nil Alegret
Ivan Buendia

HÈRCULES

Una vegada hi havia un bebè que va néixer en l'època dels grecs, un any que hi havia deus molt poderosos. El bebè era filla de Zeus, un dels déus més poderosos de l'època i es deia Hèrcules, era una nena molt bonica.

L'enemic de Zeus va segrestar a Hèrcules, la va tornar semihumana i li van treure gairebé tota la força amb una poció, però no perdre tots els poders.

Unes dones que passaven per allà van veure el bebè sol, la van agafar i se la van emportar.

Després de molt temps, Hèrcules es va fer gran i va anar on hi havia el seu pare al temple de Zeus. Quan va arribar, Hèrcules va enviar un llamp a l'estàtua de Zeus i aquesta es va començar a moure i li va dir:

Hèrcules filla meva, aquesta és la manera de dir "hola" al teu pare?

Pare?-va dir l'Hèrcules. Si tu ets el meu pare, això em converteix en un déu, però visc a la Terra. No em volfeu?

És clar que sí! La teva mare i jo t'estimàvem molt, però no pots anar a casa perquè no tens poders, va dir Zeus.

Més tard, Hèrcules va anar a l'illa d'Ildra es va trobar amb un masclista i Zeus li va llençar un llamp.

Fins aquí la nostra història.

Pau R i Héctor.

La roba no té gènere !!!

Hi havia una vegada una nena que es deia Clàudia, un dia va anar a l'institut amb xandall i una samarreta del Barça, els nens la criticaven. A l'estona del pati va voler jugar a fútbol, els nens no li passaven la pilota i les nenes es reien d'ella.

Quan va sortir de l'institut estava plorant.

El dia següent, va anar a l'institut amb faldilla i una samarreta rosa, avui la tractaven bé però es preguntava...

- I per què ahir no?

Va decidir fer un directe a instagram i molta gent la va animar. El dia següent els nens anaven amb faldilla i les nenes amb xandall.

La gent que la criticava a ella, també criticaven als altres.

Més endavant els professors, pares i mares i altra gent també es van animar a anar amb faldilla i xandall.

El cap de setmana es va reunir molta gent, i totom anava amb la roba que els hi agradava.

Els que la criticaven la van entendre i es van disculpar, i el dia següent també anaven amb faldilla i xandall.

Les xipilonguis

Laia, Erin i Berta :)

LA MARTINA I

EL MASCLISME

Era el dia 14 de març de l'any 2001, a l'institut del Reguissol, sonava el timbre de començar les classes. La Martina, de segon d'ESO, anava molt contenta a classe. Anava amb el mateix uniforme de sempre: amb una faldilla i amb sabates estretes. Així és com havien d'anar les noies a l'escola. En canvi, els nois havien d'anar amb xandall o texans i vambes. El dia va anar normal: dos exàmens, una prova, i totes les assignatures de més.

L'endemà, a la Martina se l'hi va acudir una idea: aniria a l'escola amb xandall i vambes, com els nois! Ho va decidir fer perquè volia anar més còmode, perquè volia, i perquè no hi trobava cap problema. Així que es va treure la faldilla, i les sabates apretades, i es va posar uns pantalons. Es va penjar la motxilla a l'esquena i va anar a l'institut. Quan va entrar, tothom la mirava malament, se'n reien, i deixaven anar comentaris i insults lletjos:

- Que fa, la Marina?
- No ho sé, potser s'ha tornat boja!!

La Martina intentava no fer-ne cas, però igualment sentia a tothom. Quan va començar la classe, el professor va dir:

- Martina! Al despatx de la directora Jones!!

Jo contesto:

- Però per què?
- Per haver vingut sense faldilla!
- Però professor, pensi que la roba no té gènere, és com si ara un noi decidís anar amb faldilla! Quin problema hi ha? Pensi-ho una mica!!

Des d'aquell dia, tothom va pensar-hi i van decidir deixar de posar-li gènere a la roba.

FI

Nil D i Joel B.

PETRA

Una vegada hi havia, un jove anomenat Petra passejava pel bosc, fugint de la tirania del bruixot que governava la ciutat on vivia per una estona.

Pero de cop, comença a ploure cada vegada més fort. A poc a poc, cada vegada plou més i més... Una tempesta!

En Petra comença a córrer ... Però sembla que la tempesta el persegueixi.

Lluny, veu una casa que sembla abandonada. Entra a la casa. El sorprèn el mobiliari. Per una banda perquè estava tot molt ben cuidat, com si encara s'utilitzessin.

Per altra banda, perquè era diminut. Com si l'utilitzessin nens petits.

Però estava tan cansat que caigué enderrocat al sofà.

Quan les nanes es desperten, i veuen en Petra allà tirat, al principi li tenen por, però després en Petra

s'explica, i les nanes decideixen acollir-lo a casa seva.

El bruixot, al seu palau, li pregunta, com de costum, al seu mirall màgic:

- Mirallet, mirallet, qui n'és el més formós?

Però aquella vegada no li contestà com de costum. Li digué que el més formós de tot el regne era en Petra, un noi de la ciutat que treballava de criat.

El bruixot, enfadat, envia una caçadora hàbil perquè el matés i li donés el seu cor en un petit cofre. Però la caçadora no volgué matar en Petra, i li dona al bruixot el cor d'una senglar.

Mentrestant, a la casa de les nanes canten, ballen, menjen i beuen. L'ambient és de festa.

En canvi, al palau del bruixot, l'ambient era de còlera. Havia descobert, per culpa del mirall, que el

cor que li havia donat a la caixa era de senglar i no de noi.

Enfadat, va fer una fórmula molt estranya i peculiar, portar molts ingredients difícils de trobar, per convertir-se en un vell bruixot i així poder-li donar al Petra una poma enverinada.

Una estona després, el bruixot ja convertit en vell, va a casa del Petra. Primer el vell truca a la porta i Petra l'obra. El vell diu:

- Hola noiet que voldries una poma molt bona i bonica.

- En Petra respon .- Ho, moltes gràcies.

El vell li dóna la poma i Petra la mossega. El vell surt corrents i Petra cau desmaiada, com que les nanes no hi són es queda a terra. Una estona després les nanes arriben a la caseta i veuen a Petra tirat a terra, totes es posen histèriques.

Llavors, li construeixen una urna de vidre amb metalls i pedres precioses, i la porten a una clariana del bosc on tocaven uns bonics rajos de sol, amb en Petra a dins.

Llavors, veieren una princesa, del regne veí, que havia sortit a muntar a cavall. En veure en Petra, els hi demana si podria abraçar-lo.

Les nanes estaven tan ensopides que no s'hi van oposar. Van obrir la urna, perquè la princesa el pogués abraçar.

Amb l'abraçada de la princesa, en Petra reviu, i s'enamora completament de la princesa, amb qui se'n va directament a casori.

FI

Text: Narel Broncano i Lola Fàbregas

Dibuixos: Lola Fàbregas i Ivet García